

молитвенитѣ домове така ожесточено, че християнитѣ сѣ принудени да се крижтъ отъ тѣхъ.

— Какво искашъ да кажешъ съ това? попита Виниций.

— Това, господарю, че синагогитѣ съществуватъ открито отвѣдъ Тибръ, а християнитѣ, за да избѣгнатъ гоненията, сѣ принудени да се молятъ тайно и да се събиратъ въ изоставени бараки, отвѣдъ града, или въ аренариитѣ. Ония, които живѣятъ отвѣдъ Тибръ, сѣ избрали навѣрно аренария, който се е образувалъ при строението на цирка и на разнитѣ къщи покрай Тибръ. Сега, когато градътъ загива, христовитѣ почитатели безъ съмнѣние се молятъ. Ще намѣримъ много отъ тѣхъ въ подземията, затова те съвѣтвамъ, господарю, по пѣтя да се отбиемъ тамъ.

— Нали ми казваше, че Линъ е отишълъ въ Острания? — нетърпѣливо извика Виниций.

— Но ти ми обѣща къща съ лозе подъ Америола, — отговори Хилонъ, — и за това искамъ да търсимъ момата навредъ, дѣто можъ да се надѣвамъ, че ще я намѣриж. Слѣдъ като се захванъ пожара, тѣ сѣ могли да се върнатъ отвѣдъ Тибръ. . . Тѣ сѣ могли да заобиколятъ града, както го заобикаляме ние сега. Линъ има къща, той е искалъ, може-би, да бѣде близу до къщата, за да види дали пожарътъ нѣма да обхване и тоя кварталъ. Ако сѣ се върнали, то, кълнж ти се въ Персефона, господарю, че ще ги намѣримъ въ подземията на молитва, и, въ най-лошавия случай, ще добиемъ за тѣхъ какви да е свѣдѣния.

— Ти си правъ, води ме! — каза трибунътъ.

Хилонъ сви на лѣво безъ размишление, къмъ хълма. Една минута склонътъ на тоя хълмъ останъ скритъ отъ тѣхъ отъ пожара, така че, ако и най-близкитѣ височини да бѣха осветени, тѣ сами се намирахъ въ сѣнка. Като минахъ цирка, тѣ още веднжжъ се обърнахъ налѣво и стѣпихъ въ една тѣснина, която бѣше съвсѣмъ тъмна. Но въ тая темнота Виниций съгледа стотина слабо свѣтящи фенерчета.

— Тѣ сѣ! — каза Хилонъ. — Днесъ тѣ сѣ тука повече отъ всякой други пѣтъ, защото другитѣ молитвени домове сѣ изгорѣли, или сѣ напълнени съ димъ, както на всѣкъдѣ отвѣдъ Тибръ.

— Да! Чувамъ пѣние, — каза Виниций.

И наистина, отъ тъмното отверстие въ планината идѣхъ звукове отъ пѣющи човѣшки гласове, и фенеритѣ изчезвахъ въ него единъ слѣдъ други. Отъ съседнитѣ тѣснини излизахъ все нови фигури, и слѣдъ малко Виниций и Хилонъ се намѣрихъ заобиколени отъ цѣла тѣла хора.